

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 11 marca 2013 r.

Poz. 1118

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.174.2013 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 28 lutego 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2001 r., Nr 142, poz. 1591; późn.zm.), stwierdzam nieważność uchwały Nr XXIII/291/2012 Rady Gminy Giżycko z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części wsi Wilkasy, Gmina Giżycko w zakresie § 12 ust. 3, ust. 8 i ust. 10.

Uzasadnienie:

Uchwałą wskazaną na wstępie, Rada Gminy Giżycko, powołując jako podstawę art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2012 r. poz. 647), uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla części wsi Wilkasy, Gmina Giżycko.

Organ nadzoru kwestionuje następujące zapisy uchwały jako niezgodne z obowiązującym prawem:

- § 12 ust. 3 zdanie: „Przyłączenie odbiorców do wspólnej sieci elektroenergetycznej na obszarze w granicach planu będzie następowało na ogólnych zasadach przyłączenia odbiorców obowiązujących we właściwym terenie dysponencie sieci”
- § 12 ust. 8 zdanie: „W granicach planu zasilanie z istniejącej sieci gazowej podmiotów ubiegających się o przyłączenie nastąpi na warunkach technicznych przez operatora sieci gazowej”
- § 12 ust. 10 zdanie: „Odpady komunalne należy gromadzić w szczelnych pojemnikach, a następnie wywozić na składowisko odpadów za pomocą koncesjonowanego przedsiębiorstwa. Odpady inne niż komunalne, w tym niebezpieczne, należy odpowiednio gromadzić i przechowywać, a następnie przekazywać do miejsc, w których mogą być poddane odzyskowi lub unieszkodliwieniu, zgodnie z przepisami odrębnymi”.

W ocenie organu nadzoru zakwestionowane powyżej zapisy w sposób istotny naruszają prawo - w tym w szczególności przepis art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647), zakreślające materię podlegającą regulacji na gruncie uchwał w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Rada Gminy Giżycko przekroczyła granice władztwa planistycznego.

Zgodnie z przepisami, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako instrument polityki przestrzennej gminy, ustala przeznaczenie terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określa sposoby zagospodarowania i warunki zabudowy.

W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Normy kompetencyjne powinny być

interpretowane sposób ścisły i literalny, a dokonywanie wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzanie kompetencji w drodze analogii jest zakazane.

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określania takich zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (tak m. in. NSA w Warszawie w wyroku z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. II OSK 124/11).

Ponadto plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego, musi zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją, bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego.

Badana uchwała nie spełnia określonych wyżej kryteriów.

W treści zakwestionowanych zapisów § 12 ust. 3 i § 12 ust. 8 Rada Gminy wprowadziła normy o charakterze otwartym, uzależniając sposób zagospodarowania terenów od późniejszych warunków ustalanych jednostronnie przez podmioty trzecie, biorące udział w procesie realizacji inwestycji. Zapisy takie w sposób istotny naruszają prawo (tak m. in.: wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07 oraz WSA z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09, także Wojewoda Śląski w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 4 kwietnia 2012 r. znak: IFIII.4131.26.12, Wojewoda Mazowiecki w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 21 marca 2012 r. znak: LEX-I.4131.14.2012.MZ1). Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujmowane być mają w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu. Plan miejscowy nie jest zatem aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego rodzaju niewiążące sugestie dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów. Zamieszczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji o charakterze informacyjnym stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, skutkujące nieważnością uchwały w części zawierającej taką regulację (tak m. in. NSA w wyroku z dnia 2 grudnia 2012 r. sygn. II OSK 2096/10).

Jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym, zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tej materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny należy pojmować jako modyfikację materii aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98, także rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 26 lipca 2012 r. znak: NK-N1.4131.740.2012.MM2-2).

Dodatkowo podkreślić należy, że kwestie wskazane w § 12 ust. 10 uchwały uregulowane zostały w przepisach ustawowych, tj. ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2012 r. poz. 391) oraz ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21).

Zgodnie przepisami w/wym. ustaw, gminy obowiązane są m.in. do zorganizowania odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy oraz nadzorują realizację zadań powierzonych podmiotom odbierającym od właścicieli odpady komunalne. Przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w żaden sposób nie zezwalają w tym zakresie na odesłanie do ustawy regulującej zasady czystości i porządku w gminach czy ustawy o odpadach. Rada nie mogła więc w tym zakresie zawrzeć jakichkolwiek zapisów w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Mając na powyższe na uwadze, rozstrzygnięto jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

WOJEWODA
w/z
Jan Maścianica
Wicewojewoda